

# 1

Hoe wilden ze dat vanavond aanpakken? vroeg Marieke de Zwart zich af. Ze legde haar boek open op de salontafel; ze had tijd nodig om het verhaal goed op zich in te laten werken. Voor haar geen e-reader, ze zat op haar bureau al genoeg achter haar computerscherm. In dit hoofdstuk ging het om een wilde achtervolging met schietpartijen, een ontsnapping via een brug en een dader die met een helikopter alsnog dreigde te ontkomen. Deze spectaculaire scène leek haar moeilijk, zo niet onmogelijk te verplaatsen naar het toneel. In gedachten hoorde ze Manons schampere stem al naast zich: ‘Dit is echt nep!’

Manon, haar zus, de wereldburger. Vanavond ging ze mee met Marieke naar ‘De Planken’, het nieuwe theater van Barmhoven. Manon was net terug van een fotoshoot in Zuid-Frankrijk. Met haar onvoorspelbare werkschema was het lastig om af te spreken. ‘Als ik niet kan, ga je maar met Robin,’ had ze vooraf met een glimlach tegen haar oudere zus gezegd.

Marieke was er niet op ingegaan. Robin Groeneveld was geen theaterman. Als hij met haar zou meegaan, deed hij dat alleen om haar een plezier te doen. Ze vroeg zich af wat hij ervan zou vinden: op je vrije avond meedenken met de inspecteur op het toneel. Ze wist dat hij buiten diensttijd liever niet aan zijn werk dacht. Zeker na afgelopen herfst.

Ergens hoopte ze dat Manons woorden werden bewaarheid, dat haar zus op tijd doorgaf dat ze inmiddels voor een spoedklus onderweg was naar de Malediven. Marieke zou Robin bellen en hem proberen te overtuigen dat hij Uit de schaduw zeker niet

mocht missen. Naast hem zou ze zijn aftershave ruiken, misschien in het donker haar hoofd op zijn schouder leggen.

Haar blik viel op de stationsklok aan de korte muur. Tien voor half zes. Vandaag was een rustige werkdag geweest, ze was ruim twintig minuten thuis. De halogeenlamp naast de bank brandde al. Ze had koffiegezet, was verdergegaan in haar detective. Zo meteen een maaltijd uit de diepvriezer halen. Daarna het nieuws lezen, douchen, omkleden en dan zou Manon haar in haar Porsche ophalen.

Maar eerst nog een kwartier lezen, nam ze zichzelf voor. De parkieten in hun grote kooi vlogen heen weer, opgewonden als ze altijd waren nadat ze hadden gegeten.

Ze pakte haar boek op en verkeerde al snel weer in de wereld van haar fictieve collega's. Om tien over half zes haalde de Kashmir-ringtone van haar mobieltje haar uit de arrestatie van de hoofdverdachte. Ze legde haar boek op schoot en griste haar telefoon van tafel.

Het was het bureau, zag ze op de nummermelder. De dringende stem van teamchef Ben van Gelen zei: 'We hebben een moord in Wezelheide.'

Dat was acht kilometer verderop, een mooi gelegen plaatsje, 's zomers vooral in trek bij wandelaars.

Van Gelen zou ook Robin waarschuwen.

Marieke legde haar bladwijzer in de detective en stond op. Ze had het kunnen weten. Afgelopen weken waren te rustig geweest. Uitgerekend nu, op de eerste avond sinds maanden dat ze meer dan een glimp van haar zus zou opvangen, werd ze weggeroepen voor haar werk. Vandaag had om dit incident gevraagd. De dag was te kalm, het weer te saai.

Ze snelde naar boven voor een washandje over haar gezicht. Een beetje deodorant, eyeliner, haar haren in een staart, ze was snel klaar.

Beneden schoot ze in haar winterjas, het eten zou moeten wachten. Ze belde Manon op haar mobiel, maar die nam niet op, dus sprak Marieke haar voicemail in. Vanavond ging ze niet redden. Ze vertelde door de telefoon dat de kaartjes op de salontafel klaarlagen. Misschien kon Manon iemand meenemen. Haar zus had een sleutel van haar huis, had ze een vriend of vriendin die met haar mee wilde? Marieke beseftte hoe weinig ze nog altijd van haar zus wist.

Ze zei haar parkieten gedag en deed de voordeur op slot. In haar auto toetste ze het opgegeven adres in: Lindezoom vijftwintig. Het was donker toen ze Bermhoven verliet, op weg naar moorddorp Wezelheide.

## 2

Wezelheide. De plaatsaanduiding lichtte op in de koplampen van Mariekes auto. Ze volgde de aanwijzingen van haar Tom-Tom. Het plaatsje was gelegen langs de hoofdweg, met recente nieuwbouw aan de oostkant. Marieke passeerde de verlichte kerktoren en het centrale plein, dat vrijwel was uitgestorven. De Lindezoom was achter in het dorp, in een wijk uit de jaren zeventig met bochtige straten en geen linden, maar vooral hoge platanen.

Ze zag aan de reflectie van verschillende zwaailichten waar ze moest zijn. Robins auto stond er al. Marieke parkeerde zo dicht mogelijk bij de woning waar de moord had plaatsgevonden. Het hoekhuis van...